

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 200510
Apg 27:1-28:15
"Hinder efter vägen"

I den medarbetargrupp i Equmeniakyrkan som möts några gånger per termin i Västmanland har vi det senaste året läst delar ur Magnus Malms bok "Fri att tjäna". I det kapitel vi samtalade om i veckan är titeln "att orientera sig i ett nytt landskap" – ett tema som känns oerhört aktuellt med tanke på den rådande pandemin. Men inte bara utifrån den, utan överhuvudtaget: hur gör vi för att kunna fungera på ett bra sätt, vad gör vi med våra förhoppningar och besvikelser? Han talar om hur viktigt det är för oss att göra bilder för att kunna orientera oss, bilder av oss själva, av andra, hur livet kommer att se ut, hur livet *borde* se ut osv. Problemet är bara att våra bilder så ofta är felaktiga och skiljer sig från verkligheten. Det är då vi blir besvikna.

När vi har församlingsmöten samtalar vi ibland utifrån speciella teman, och delar våra bilder med varandra, och det är fascinerande hur många slags bilder vi har, men också hur vi trots olika bilder kan komma fram till en samsyn och en möjlighet att komma vidare.

När det gäller vår egen situation kan vi ta fram bilder som har blivit som vi önskat, men samtidigt också situationer som vänts totalt annorlunda. Jag läste för inte så länge sedan om ett par som planerat sitt bröllop i maj i år sedan två år, och fått det som de ville ha det. Men så kom Coronaviruset och allting ställdes på ända på några veckor. Vad skulle de göra? Efter all besvikelse att det inte gick att göra som de tänkt, kom de fram till att det viktiga var att de fick säga ja till varandra, och så får festligheterna vänta till senare.

Eftertanke, bön, någon att samtala med är de saker Magnus Malm rekommenderar för att inte fastna i bitterhet, utan för att kunna hitta nya möjligheter. Och han betonar att det är viktigt att våga sätta ord på det som händer, just för att det då blir hanterbart.

Jag hade texten från Apostlagärningarna med mig i tanken när vi samtalade om detta, och undrade som jag gjort många gånger tidigare, vilken bild Paulus hade med sig allt ifrån upplevelsen i Damaskus till den resa som det berättas om i dagens text.

I förra avsnittet av apostlagärningarna mötte vi Paulus inför romerska makthavare. Han hade blivit dödshotad av judarna, de ville egentligen få honom dömd till döden, men romarna såg ingenting som gjorde att de utifrån sin lag kunde döma. Felix, den förste han ställdes inför vågade inte ge vare sig frikännande eller dom, utan satte honom i fängelse i två år. Nästa romare som kom till makten Festus, tog tag i frågan snabbt, men inte heller han kunde hitta något att döma Paulus för. Men då tog Paulus till det "starka artilleriet": Han vädjade som romersk medborgare att få dömas av kejsaren, och fick tillåtelse till detta. Han fick alltså ingen dom utan var fortfarande fånge, men nu var det dags att få honom till Rom.

Och bara några dagar senare när vi kommer in i dagens text sätts Paulus tillsammans med sin vän Aristarkus, sin vän läkaren Lukas, författaren till Apostlagärningarna, den romerske officeren Julius, soldaterna som vaktade Paulus och flera andra fångar på ett skepp med destination i olika hamnar i Asien för att påbörja resan till Rom. Det gick bra till en början, men vindarna på medelhavet var nyckfulla och resan tog längre tid än man önskat och man var inne i vintertiden när man starkt avrådde från sjöresor.

Paulus varnade dem och sade att han tydligt såg att resan skulle bli strapatsrik och leda till stora förluster. Hans närhet till Jesus i bön och lyssnande gjorde att han kunde säga det, men de lyssnade inte på honom utan fortsatte resan. Men det dröjde inte länge förrän det blåste upp en storm och drabbade fartyget med all kraft och man stegade upp båten med rep, gjorde sig av med en del av lasten, vräkte allt löst överbord. Det visade sig varken sol eller stjärnor på flera dygn, vilket gjorde att de inte kunde navigera, och till slut skriver Lukas "förlorade vi allt hopp om räddning".

Hur såg bilden av sjöresan ut innan de åkte? Sjomännen var vana vid strapatser på sjön, men hade säkert inte denna bild framför sig när de startade resan. Kaptenen och officeren som vaktade fångarna ville så fort som möjligt till Rom, men hade nog inte detta scenario i tanken, när man tänkte att det ändå blev möjligt att åka, trots att man normalt inte skulle ha gjort det, och nu var allt hopp ute om räddning.

I det här sammanhanget går tankarna också till alla de flyktingar i nutid som korsat medelhavet på ungefär samma ställen som Paulus, som trängt ihop sig i gummibåtar, som sett en bättre framtid på andra sidan havet, och där många förlorat allt hopp och tyvärr inte klarat resan, andra har lyckats ta sig iland.

Alla ombord på skeppet led av samma hopplöshet. Som fångar hade säkert Paulus och hans medfångar ännu sämre utgångspunkt än sjömännen. På grund av stormen hade ingen av dem ombord orkat äta, de var kraftlösa, och väntade på slutet.

Då kliver Paulus fram och berättar att han har fått ett nattligt besök av en ängel från den Gud som han tillhör och tjänar. Ängeln sade: Var inte rädd Paulus. Du skall stå inför kejsaren och alla som är med dig ombord har Gud skänkt dig!

Skeppet var från Egypten, med egyptisk besättning, det var romerska soldater som var fångvaktare, och här ställde sig Paulus upp med ett kristet budskap! Var vid gott mod! Jag litar på Gud, det blir som han har sagt. Men, vi kommer att driva i land på en ö.

Eftersom de inte kunnat navigera på flera dygn visste de inte var de var. De märkte att de började närma sig land, men nu var istället risken att de skulle drivas mot klippor och skeppet brytas sönder. Sjömännen försökte överge fartyget men det upptäcktes och de stannade kvar. Det var ju de som kunde sköta om själva fartyget och det var viktigt att de var kvar.

Och nu när de närmade sig land uppmanade Paulus alla att äta: Och så tog han en bit bröd och tackade Gud inför dem, bröt det och började äta. Vi känner igen nattvardens symbolik, det var inte det han gjorde, men det verkade bli en slags helig känsla. Och så tog alla fram sin mat och börjar äta. De var 276 personer ombord.

De närmade sig land och försökte sätta upp båten på en sandbank, men gick på ett rev och båten fastnade. De romerska soldaterna ville döda fångarna, (för vilken gång var Paulus dödshotad?), men officeren lyckades avstyra det. Och alla på skeppet lyckade ta sig ibland, simmande, på plankor eller med hjälp av varandra.

Paulus och hans medfångar var ju de som hade minst värde på skeppet, de som ingen egentligen brydde sig om, ändå var det Paulus som reste sig, och på något sätt tog befälet över det som hände. Och det visade sig ju stämma. Hans närkontakt med Jesus och hans tro och tillit hjälpte dem igenom det svåra.

Även om bilden av resan innan var helt annorlunda än hur det blev, så bar tron igenom. Han blev inte beskyddad från farorna, det var inte som när Jesus och lärjungarna var på sjön och Jesus sa: Var stilla, utan de fick dela villkoren med de andra, men deras tillit gav mod och ork, och vissheten att han sagt jag är med er, bar dem. Och det är väl kanske ingen kvalificerad gissning att tro att Paulus och Aristarkus och Lukas hade långa bönemöten och stärkte varandra.

De kom iland, trötta och frusna och det visade sig att de var på ön Malta. De som bodde där var mycket vänliga, de tände en stor eld och tog hand om hela skaran på bortemot 300 personer. Paulus som hjälpte till att skaffa ris till brasan väckte en orm som bet sig fast i hans hand. De infödda hade bilden att rättvisans gudinna skulle visa vad som var rätt och fel, och när ormen bet sig fast tolkade de det som att Paulus var en mördare, men så skakade Paulus av sig ormen och var helt oskadd. Då blev i stället reaktionen: han måste vara en Gud. Och det banade nog väg för Paulus så att han kunde stötta och hjälpa den främste mannen på Ön, Publius som visade dem gästfrihet i tre dagar. Publius far var mycket sjuk och Paulus gick in till honom och lade händerna på honom och han blev frisk. Efter det kom alla andra sjuka på ön dit och blev botade. Och vi kan nog förutsätta att de också fick höra om Jesus och tron på honom.

Idag firar de kristna på Malta minnet av skeppsbrottet 10 februari som den dag då kristen tro kom till Malta. Och det finns också en kyrka som heter Paulus skeppsbrotts kyrka.

När det efter tre månader blev bättre seglarväder försåg invånarna på ön dem med allt de behövde och de kunde komma vidare till Rom utan några problem. Och äntligen kom Paulus till Rom, dit han hade längtat så länge efter att komma. Ryktet hade gått före honom, så när de nådde Roms närmaste hamn mötte de trossyskon och blev inbjudna att stanna hos dem en vecka – och den romerske officeren tillät dem det.

Paulus hade redan vid sitt möte med Jesus vid Damaskus fått höra att han skulle få utstå mycket som vittne för honom, men mötet med Jesus var så överväldigande att Paulus inte kunde annat än gå och göra vad han kunde för att evangeliet skulle spridas. Det berättas också om hur han gång på gång styrktes av Jesus själv, i syner och änglabesök och direkta tilltal och besjälades av en iver att berätta det glada budskapet oavsett vad det skulle innebära. Men hans bild av hur det skulle bli och verkligheten stämde säkert inte alltid ihop. Men han kunde ända säga (Fil 4:13) Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.

Vi råkar ut för livets stormar allihop, och ibland undrar vi om vi ska orka, om vi ska klara det. Vilken förmån vi har fått att kunna ropa till Herren i vår nöd, att vi har hans ord i Bibeln att stava på, att vi som kristna syskon kan få stötta varandra.

Paulus ger oss bilden av de kristna som en kropp och skriver i 1Kor 12:26: Lider en kroppsdel, så lider också alla de andra. Blir en del hedrad, så gläder sig också de andra.

Vi får i tider av nyorientering be tillsammans om bilder eller kanske skulle vi byta ut ordet bild mot ordet förväntan, Vad kan Jesus göra, vad ger kraft och mod, vad är det som kan ge anledning till ett "Halleluja, tack för vad du gör", vad är det som kan hjälpa oss som enskilda, som församling att fortsätta att berätta om Jesus, om mod att kunna stå upp för honom och styrka varandra och andra.

Jag vill avsluta med en bön ur Ef 3:16

Måtte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och vara stadigt rotade i honom så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er. AMEN